

Ziarul de Iași, 28 iunie 2010
Profesiunea lui, tortura: cazul Gheorghe Enoiu

Gheorghe Enoiu, fostul colonel de Securitate care beneficiaza astazi in liniste de pensia pe care si-a cistigat-o batind oameni pe motive politice si ideologice, este unul dintre cele mai flagrante cazuri de impunitate din Romania.

Faimos prin bestialitatea sa, prin comportamentul pe care pina si regimul comunist l-a caracterizat drept „illegal si abuziv”, Enoiu ramine nepedepsit, desi faptele sale si ale regimului criminal pe care l-a servit sint sau ar trebui sa fie imprescriptibile. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului (actualul IICCMER) se ocupa de acest caz exemplar de citiva ani, inaintind si o plingere in justitie pe numele tortionarului. Luni, 28 iunie, cazul Enoiu va fi dezbatut din nou la IICCMER.

Cine a fost Enoiu? A fost unul dintre cei mai feroce ofiteri de Securitate ai regimului comunist, remarcindu-se prin comportamentul bestial si cinismul golit de orice forma de onoare si sentiment. Enoiu a avut o cariera longeviva in Securitate, cea mai importanta functie fiind aceea de adjunct si apoi sef al Directiei de Anchete Penale a Securitatii (1960-1963, respectiv 1963-1967), institutia responsabila de instrumentarea propriu-zisa a represiunii pe criterii politice. La fel ca alti tortionari, a fost trecut, pentru perioade scurte, pe linie moarta din cauza exceselor, dar a fost recuperat mereu, pentru ca se dovedea util regimului comunist.

Provenit dintr-o familie saraca, cu ceva scoala la activ, dar cu note foarte proaste, angajat in tinerete la Tipografia CFR din Bucuresti, Enoiu si-a gasit adevarata vocatie in Securitate, in care a intrat in august 1949. Urcind rapid in ierarhia Securitatii, il gasim deja implicat, la inceputul anilor '50, in anchete majore, precum cea a lotului Vasile Luca. Natura abuziva a anchetelor a fost recunoscuta chiar de catre regimul comunist, intr-un referat din dosarul de cadre al lui Enoiu afirmindu-se: „...in perioada 1952-1953, cu prilejul anchetarii unor persoane, a incalcat in mod grav legalitatea socialista, folosind metode brutale de constringere fizica si morala pentru a obtine de la cei invinuiti marturii care nu aveau nimic comun cu realitatea”.

Culmea ironiei, intre anchetele sale din prima parte a carierei s-a numarat si aceea a „reeducatorilor” de la Pitesti, cu care altfel se intrecea in sadism. Enoiu a mai fost implicat in investigarea persoanelor implicate in ceea ce a fost cunoscut drept „marele jaf” de la Banca de Stat a RPR, din iunie 1959, pentru a carui reconstituire filmata - veridica sau fictiva, nu stim - Enoiu pretinde ca a facut scenariul.

Alte doua serii de anchete ne intereseaza insa mai mult. Enoiu s-a ocupat de anchetarea studentilor arestati dupa protestele stirnite in Romania ca urmare a

revolutiei maghiare din octombrie 1956. Totodata, asa cum singur spune, Enoiu a contribuit la „lichidarea si anchetarea” mai multor grupuri de partizani din prima decada a comunismului romanesc: Arsenescu si Purnichi in Pitesti, Capota si Suman in Cluj, Motrescu - Vatamaniuc in Suceava etc.

Metoda lui favorita de interogatoriu era lovirea detinutilor cu pumnii si picioarele, mai ales in cap, pina cind acestia recunosteau faptele ce le erau imputate. In timpul anchetelor, ofiterul de Securitate obisnuia sa se infasoare intr-un cearceaf pentru a nu se murdari de singele victimelor. I.D. Sirbu, anchetat de catre Enoiu, il descrie pe fostul sau anchetator ca fiind un „caz kafkian, de betie a puterii, un ins care aspira sa stapineasca omenirea prin dosarele ei”.

Caracterizarile si aprecierile existente in dosarului lui personal il prezinta pe Gheorghe Enoiu ca unul dintre anchetatorii cei mai zelosi ai Securitatii. Sta scris, in limbajul epocii: „Are dezvoltata ura dreapta fata de dusmanul de clasa, necrutindu-l”. Impulsiv, violent pina la sadism, fara scrupule in relatiile cu cei din jur, abject in viata personala, arogant si abuziv, Enoiu a provocat probleme prin excesele sale pina si regimului comunist, care a decis sa-l inlature de la conducerea Sectiei de anchete penale in 1967. Dar nu l-a scos din joc, el ramaind in Securitate pina la mijlocul anilor '70. La fel ca in cazul altor tortionari faimosi - al lui Nicolae Moromete de exemplu -, desi anchetele au scos la iveala abuzuri si ilegalitati flagrante, Enoiu a fost pastrat pentru ca el si oamenii ca el erau extrem de utili regimului. Dupa 1989, a lucrat ca jurist la o firma din Baia Mare, iar ulterior ca jurist la Aeroportul Otopeni pina in 1997, cind s-a pensionat.

Poate are cineva curiozitatea sa-i compare pensia cu pensii ale fostilor detinuti politici... si, mai important, poate justitia isi va spune, in sfirsit, cuvintul pentru ceea ce a facut... Si, mai important, consideram ca a sosit momentul ca institutiile statului de drept sa-si spuna cuvintul, in speta Parchetul de pe linga Inalta Curte de Casatie si Justitie, si ca actiunea judiciara impotriva lui Gheorghe Enoiu sa-si urmeze cursul cit mai rapid. Un proces al lui Gheorghe Enoiu poate si trebuie sa aiba o valoare pedagogica si reparatorie.

D. Lăcătușu, A. Cioflâncă

<http://www.ziaruldeiasi.ro/opinii/profesiunea-lui-tortura-cazul-gheorghe-enoiu-ni6ft5>

Evenimentul zilei, 28 iunie 2010 Enoiu, mașina de tortură a Securității

Mirela Corlățan

Fiul securistului faimos pentru cruzimea sa explică, în premieră, de ce acesta nu a fost judecat până azi.

Gheorghe Enoiu a fost un anchetator prea violent chiar și pentru gustul mai-marilor săi. Ca dovadă, în 1967, când ocupa funcția de șef al Direcției de Cercetări Penale a Securității, a fost exclus din PCR și trecut în rezervă pentru o scurtă perioadă. O arată dosarul său de cadre, care a devenit recent accesibil cercetătorilor, la CNSAS.

A aplicat torturi în baza unor vinovății inventate, cel puțin în cazul anchetei din 1956-1957 ce viza tentativa de a protesta împotriva regimului după izbucnirea Revoluției din Ungaria. Probele i-au lăsat indiferenți până acum pe procurorii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Plângerea depusă împotriva sa în urmă cu trei ani de actualul Institut de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) a rămas fără răspuns. Bogdan Enoiu, fiul fostului ofițer securist, e convins că acesta nici nu va mai veni. Că judecarea e tardivă.

„Din genocidul lui tata toți au ieșit vii”

În aparență, privește cu sânge rece trecutul tatălui său. Transmițând refuzul bătrânului colonel de a acorda un interviu, Bogdan Enoiu a acceptat pentru prima oară să vorbească public și a făcut el însuși o evaluare a posibilelor consecințe din perspectivă juridică.

„Termenul de prescripție pentru cazul în care ar fi primit pedeapsa maximă este de 25 de ani. Din 1957 până-n 2007, când s-a făcut plângerea, a trecut de două ori”, spune, dintr-o suflare, Bogdan Enoiu, considerând ridicolă plângerea către Parchet în care se vorbește despre „genocid”.

De fapt, sesizarea IICCMER vorbește despre „crime contra umanității” și se bazează pe două rezoluții ale Adunării Generale a ONU prin care se condamnă „în egală măsură crimele contra umanității și violarea drepturilor politice ale populațiilor autohtone”.

Fiul tortionarului Enoiu a reținut însă doar cuvântul „genocid”, ceea ce ar presupune că tatăl său a omorât mai mulți oameni. „Nu știu cum dracu’ se face că din acest genocid toți au ieșit vii”, e argumentul lui Bogdan Enoiu în favoarea tatălui.

„Aplica politica partidului”

Torturarea victimelor reprezintă limita de la care fiul nu mai vrea și nu mai poate să se obiectiveze. Juristul dispare.

„Eu m-am născut în 1968, când tata deja nu mai era șef la Cercetări Penale. Așa cum e el, plecat de la țară, avea însă rafinamente intelectuale”, sună portretul filial. Dar de dragul avansării ar fi putut fi? Bogdan Enoiu „nu a avut curiozitatea” să afle.

Un alt motiv îl exprimă printr-o glumă la modă în anii '50: „Dacă nu ai făcut nimic, ieși trei ani”. Apoi, „istoria e populată cu personaje negative” și știe că tatăl său va fi unul dintre ele, chiar dacă „e prea târziu pentru judecată”.

Nici nu interesează pe cineva ce s-a întâmplat cu adevărat atunci, e convins Bogdan Enoiu, deschizând tirul asupra istoricilor: „A existat o Securitate rea și o Miliție rea. Dar ele nu făceau altceva decât să pună în aplicare politica partidului, de care nimeni nu se interesează căci ar lovi în clasa politică de după 1990. Dacă intrai în conflict cu partidul, te lua dracu’, așa cum a pățit tata în 1967”.

Ultimul rămas

În realitate, arată dosarul de cadre, bătrânul Enoiu nu a avut nimic cu partidul, ci partidul a avut cu el. Violența folosită în anchete, pe fondul unei vieți personale agitate și marcată și ea de frecvente episoade violente, a determinat, pentru o scurtă perioadă, trecerea pe linie moartă.

În 1968, Enoiu a fost rechemat în Ministerul de Interne, unde a fost șef de serviciu până la pensionarea ca militar, în 1974. S-a reangajat apoi ca jurist, lucrând, spune fiul, la mai multe CAP-uri din Ilfov. Pe la Snagov, Cioflăceni, Ciolpani. Revoluția l-a adus la Aeroportul Otopeni, încadrat tot ca jurist, pensionându-se a doua oară, în 1999.

Acum își consumă pensia de 24 de milioane în Mănăeștiul natal, din Argeș. La 83 de ani, pare a avea un singur necaz. Fiul o spune cu un soi de fior. Colegii de generație ai colonelului Enoiu „s-au cărăbănit cu toții”. A rămas singurul care mai poate fi, totuși, judecat.

NEVINOVAT

Demostene Andronescu a stat șapte ani și jumătate în pușcărie în urma unei anchete în care a fost torturat de Gheorghe Enoiu.

S-a bucurat când a aflat că a izbucnit Revoluția din Ungaria. E singura vină pe care și-o găsește pentru arestare. În 1956, Demostene Andronescu avea 29 de ani, toți atâția cât și ofițerul de securitate Gheorghe Enoiu.

Deși făcuse trei ani și jumătate de pușcărie pentru apartenența la mișcarea de rezistență anticomunistă, era deja student în anul II la a doua facultate, de filologie clasică. Spera la o carieră de istoric, în pofida dosarului deja înnegurat cu condamnarea din 1952.

„Aflasem că rușii au intervenit în Ungaria”

Tocmai de aceea s-a ferit, recunoaște, să-și manifeste în vreun fel solidaritatea cu evenimentele de la Budapesta. Mai mult, zice el, chiar a încercat să-i descurajeze și pe alții.

„Era într-o duminică, iar a doua zi urma să fie o manifestație. Tocmai aflasem însă că rușii au intervenit în Ungaria”, explică acesta. Prudența nu i-a folosit la nimic. A fost arestat odată cu alte zeci de studenți și aruncat în arestul Ministerului de Interne, unde încă din prima seară a fost preluat de Gheorghe Enoiu, ce coordona ancheta așa-zisilor „ungariști”.

Tortură „la rotisor”

„M-au băgat într-o încăpere în care erau doar două mese și instrumentele de tortură. Enoiu a apărut cu trei subordonați, dezbrăcați până la brâu. Mi-au pus cătușele, mâinile peste genunchi, apoi mi-au trecut o țevă printre și m-au suspendat între cele două mese. A început Enoiu cu bătaia la tălpi și la fund, cu o vână de bou. Au continuat ceilalți până când le-a zis el să se oprească pentru că altfel nu m-ar mai fi putut încălța. M-au băgat cu capul într-o căldare cu apă rece, mi-au pus pantofii și apoi au continuat să mă bată, în balans, până s-au desprins tălpile. Inconștient, m-am trezit apoi în celulă”, își aduce aminte și astăzi Demostene Andronescu.

A doua zi a fost dus la infirmerie. Nu însă pentru a-i fi tratate rănilile. Ci pentru ca medicul să-l consulte și să spună dacă mai rezistă la altă bătaie. Și a rezistat.

Scenariul cu Enoiu în rol de protagonist s-a repetat câteva zile la rând, până când torționarul a obținut ce a vrut. O declarație că ar fi făcut parte dintr-o organizație subversivă. Instrumentul juridic prin care a fost posibilă condamnarea la 20 de ani de închisoare.

SENTINȚE. Demostene Andronescu a fost eliberat prin decret în 1956. Mulți ani nu a putut lucra decât ca hamal. A doua facultate nu a terminat-o niciodată.

PORTRET

„Fiara la tinerețe”

Pentru a-i putea condamna pe „ungariști”, Enoiu a încropit, prin declarațiile smulse sub tortură, o organizație ce complota „împotriva ordinii sociale”. Cap al mișcării l-a găsit pe Mihai Grama (senator PNȚCD între 1996 și 1999, când a murit).

„Îl cunoscusem pe Grama în pușcărie... Avea în plan să facă un partid și, pe hârtie, schițase chiar un guvern. Pe mine mă «numise» ministru al apărării. Dar nu era o organizație reală. Au fost arestați oameni care n-aveau absolut nicio legătură cu asta”, spune Demostene Andronescu.

Printre aceștia, frații Costel și Mitel Găbudeanu. „Recunoscusem deja ceea ce voia când, într-o dimineață, m-a chemat Enoiu în birou la el. Mânca sandviciuri și bea cafea cu lapte. Mă întreabă într-o doară dacă-i cunosc pe frații Găbudeanu. Am zis că da. Ochi i s-au mărit, s-a congestionat și a aruncat înspre mine cu tamponul din marmură, pentru sugativă. M-am ferit și a început să mă lovească. Mi-a spart doi dinți și s-a rănit în ei. Când și-a văzut propriul sânge... a sunat după gardian”, relatează Andronescu, care a scris o carte despre detenție, „Reeducarea de la Aiud”. Capitolul dedicat tortionarului se numește „Portretul fiarei la tinerețe”.

INJUSTIȚIE

„Nu avea nimic omenesc. Era satanic”

În guvernul imaginar conceput de Mihai Grama și care a constituit frântura de realitate de care s-a agățat ofițerul Enoiu pentru condamnarea câtorva zeci de tineri, Dionisie Stoenescu juca rolul de ministru al sănătății. Era deja medic și făcea o specializare în cardiologie, la Spitalul Colțea, când a fost arestat, pe 6 decembrie 1956, pentru aceleași acuzații ca și Demostene Andronescu.

„Gheorghe Enoiu nu era anchetator, era bătauș, șeful bătaușilor. El nu punea întrebări și aștepta răspunsuri, el ne bătea și ne pregătea în felul ăsta pentru mărturisirile pe care le voia”, punctează medical Stoenescu, astăzi rezident în Paris.

Ca și Andronescu, a intrat de mai multe ori în camera de tortură de la Interne. Bătaia cu pumnii, bastonul și răngile de fier erau metode obișnuite pentru tânărul Enoiu.

„Mă, banditul, zicea, tu nu vrei să fii sincer și cinstit cu noi. De ce, mă? Și începea blajin, cu câteva palme, apoi continua dur, până la loviturile cu sacul de nisip. Acesta nu era dur ca o rangă, dar lovitura era cutremurătoare, îți zdruncina creierul. Se evita astfel o hemoragie craniană și nu lăsa nicio urmă”, relatează Dionisie Stoenescu, care îl cataloghează pe Enoiu ca un om de natură violentă, bestializată și folosit ca instrument de Securitate.

„Asta nu înseamnă că era lipsit de responsabilitate, în condițiile în care era răsplătit”, spune Stoenescu.

Pactul eșuat

Printre „ungariști” s-a aflat și Ștefan Negrea, coleg de facultate cu Paul Goma, despre care spune că a fost bătut de Enoiu „în cap, în cap, în cap, până a înnebunit și s-a spânzurat, la Gherla”.

Cei din lot care au ajuns în închisoarea de la Aiud l-au revăzut pe Enoiu în 1964, la eliberarea prin decret. „Era cu mult mai gras și mi-a vârât sub nas un angajament de informator. Am refuzat categoric și a început să mă înjure”, spune Andronescu.

Cei mai mulți nu au putut să-și reia viața de acolo de unde au lăsat-o, fiind sub permanentă urmărire. Unii au vânat ocazia de a pleca. Lui Dionisie Stoenescu i-a reușit în 1981, când a obținut viză pentru „reîntregirea familiei”.

Acum are 85 de ani și încă mai speră în condamnarea fostului torționar. Nu din răzbunare. L-a iertat de mult. Ci pentru că, altfel, "nu putem merge mai departe".

CARIERĂ. Gheorghe Enoiu a ars rapid etapele profesionale, ajungând, dintr-un simplu tipograf zețar, temut șef în Securitate.

DOCUMENT. Dosarul de cadre al colonelului Enoiu arată că a învățat „meserie” la Moscova, unde s-a școlit în anii '50.

„În 1957, am fost premiat cu un salariu pentru rezultatele bune obținute în anchetarea și îndrumarea anchetei împreună cu alți tovarăși în problema elementelor contrarevoluționare care s-au organizat subversiv după începerea puciului fascist împotriva puterii de stat democrat popular din R.P. Ungară.”
GHEORGHE ENOIU, din „Autobiografia” aflată în dosarul de cadre din 1956.

CAZUL „GH. ENOIU”
„Profesiunea lui, tortura”

Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) organizează astăzi, la ora 17.30, un workshop despre fostul ofițer de securitate Gheorghe Enoiu.

Cine a fost însă acesta? A fost unul dintre cei mai feroce ofițeri de securitate ai regimului comunist. Enoiu a intrat în Securitate în august 1949, iar la începutul anilor '50 era deja implicat în anchete majore, precum cea a lotului „Vasile Luca”.

Natura abuzivă a anchetelor a fost recunoscută chiar de către regimul comunist, în dosarul de cadre al lui Enoiu afirmându-se că a folosit „metode brutale de constrângere fizică și morală pentru a obține de la cei învinuiți mărturii care nu aveau nimic comun cu realitatea”.

Între anchetele sale din prima parte a carierei s-a numărat și aceea a „reeducatorilor” de la Pitești, cu care altfel se întrecea în sadism. Enoiu a fost implicat în investigarea a ceea ce a fost cunoscut drept „marele jaf” de la Banca de Stat a RPR, în 1959.

O altă serie de anchete i-a vizat pe studenții arestați după protestele stârnite în România de revoluția maghiară din octombrie 1956. Totodată, el a contribuit la „lichidarea și anchetarea” mai multor grupuri de partizani: Arsenescu și Purnichi, în Pitești, Capotă și Șuman, în Cluj, Motrescu - Vatamaniuc, în Suceava etc.

Cele mai importante funcții avute au fost cele de adjunct și apoi șef al Direcției de Anchete Penale a Securității (1960-1963, respectiv 1963-1967), instituția responsabilă de instrumentarea propriu-zisă a represiunii pe criterii politice.

Pentru toate atrocitățile comise, considerăm că a sosit momentul ca instituțiile statului de drept să-și spună cuvântul, în speță Parchetul pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și ca acțiunea judiciară împotriva lui Gheorghe Enoiu să-și urmeze cursul cât mai rapid. Procesul său poate și trebuie să aibă o valoare pedagogică și reparatorie. (D. Lăcătușu)

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/enoiu-masina-de-tortura-a-securitatii-899209.html>

Evenimentul zilei, 30 iunie 2010 Rechizitoriu inutil pentru tortionarul Enoiu?

Plângerile penale împotriva foștilor tortionari ai Securității se lovesc de scurgerea termenelor de prescripție și de lipsa voinței legiuitorului.

„Voi încerca să arăt unele fapte pe care le-am trăit, altele pe care le-am aflat în diferite împrejurări și care au avut o des fășurare anormală, aducând prejudicii prin aceea că s-a încălcat legalitatea, unii oameni fiind nedreptățiți (...). De consecințele unora din aceste măsuri abuzive, ilegale, mi-am dat seama în decursul timpului.” Cuvintele de mai sus îi aparțin fostului colonel de securitate Gheorghe Enoiu, fost șef al Direcției de Cercetări Penale.

Nu reprezintă căința față de victimele sale, ci o explicație pentru șefii Securității, dintr-un imens raport, datând din 1967.

În acel an, Gheorghe Enoiu a fost sancționat chiar de regimul comunist, însă, mai mult decât atât, el însuși a recunoscut, doar parțial însă, că a comis ilegalități ca anchetator.

Documentele din dosarul său de cadre, descoperit recent la CNSAS de cercetătorii Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) vor fi depuse în dosarul deschis pe numele lui Enoiu în 2007, la Parchetul General de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Numeroasele mărturii ale victimelor despre torturile practicate de Enoiu, pe care s-a bazat inițial plângerea IICCMER, se pare că nu i-au convins până acum pe procurori, iar șansele ca Enoiu să fie judecat în cele din urmă par astăzi destul de mici. Alte două sesizări penale ale institutului, din totalul de șase, au fost soluționate cu NUP.

Imprescriptibilitatea, în impas

În plângerea împotriva lui Gheorghe Enoiu acesta este acuzat de folosirea torturii în mai multe anchete, în special în cea privind așa-zisii „ungariști”, respectiv tinerii arestați la sfârșitul anului 1957, pentru intenția, reală sau nu, de a organiza manifestări de solidarizare cu Revoluția de la Budapesta.

EVZ a prezentat luni în exclusivitate mărturiile a doi dintre ei, arătând că Enoiu avea un întreg arsenal de tortură, într-o încăpere din arestul Ministerului de Interne.

„Gheorghe Enoiu a avansat rapid și a fost implicat în mai toate marile anchete ale anilor 1950-1960”, spune Dumitru Lăcătușu, expertul IICCMER care s-a ocupat de cazul Enoiu.

În sesizarea IICCMER din 2007 se solicită încadrarea faptelor lui Enoiu în categoria „crimelor contra umanității” și se bazează pe două rezoluții ale Adunării Generale a ONU prin care se condamnă „în egală măsură crimele contra umanității și violarea drepturilor politice ale populațiilor autohtone”.

Procurorii au refuzat însă până acum să asimileze crimelor contra umanității, care sunt imprescriptibile, fapte asemănătoare celor de care este acuzat Enoiu. „România a aderat la cele două rezoluții ONU, însă ele nu au fost și ratificate prin legislația internă”, explică Oana Axinia, jurista IICCMER.

Speranța - în legile penale

A doua variantă de judecare a tortionarilor viza fixarea termenului de la care se calculează prescripția faptelor în 1999, când a fost înființat CNSAS, instituția care deține dosarele fostei Securități. Argumentul a fost acela că abia din acel moment victimele ar fi putut da în judecată tortionarii, bazându-se pe documente.

Procurorii consideră însă că termenul de prescripție, cel mai mare de 15 ani, a început să curgă din decembrie 1989, când a căzut regimul comunist. Singura șansă în acest moment pare a fi ca noile legi penale, care urmează să intre în vigoare în 2010, să considere crime contra umanității condamnările politice din perioada regimului comunist.

Până acum, Ministerul Justiției a refuzat să ia în calcul propunerea pe motiv de încălcare a principiului ne retroactivității. Vladimir Tismăneanu, președintele IICCMER, a declarat luni la un workshop intitulat „Profesiunea mea tortura”, avându-l ca temă pe Gheorghe Enoiu, că institutul face în continuare demersuri în acest sens.

Conexarea plângerii împotriva lui Enoiu cu celelalte trei ale IICCMER, într-un singur dosar la Parchetul General, intitulat „Procesul crimelor comunismului”, dă și ea speranțe istoricilor. „Un proces al lui Gheorghe Enoiu ar fi un proces al Securității ca instituție criminală”, a spus Vladimir Tismăneanu, președintele IICCMER.

„Nu știu cum dracu’ se face că din genocidul lui tata toți au ieșit vii.”, juristul BOGDAN ENOIU, fiul lui Gheorghe Enoiu, într-o declarație pentru EVZ.

NOTĂ: nu este vorba despre Bogdan Enoiu, directorul agenției de publicitate McCann Erickson.

CEDO, ULTIMA ȘANSĂ Torturat fără tortionar

Una din cele două plângeri penale ale IICCMER soluționată cu NUP i-a vizat pe ofițerii din dosarul cunoscutului disident Vasile Paraschiv, din Ploiești.

Rezoluția procurorului de caz a fost atacată la procurorul ierarhic superior, ce a dat aceeași soluție, apoi la Înalta Curte, în final fiind judecată de completul de nouă judecători.

„Tortura, de pildă, nu era incriminată în Codul Penal în vigoare la data respectivă, deci nici nu s-a luat în calcul. Celelalte infracțiuni, cum ar fi tentativa de omor, răpirea, abuzul în serviciu, s-a considerat că s-au prescris, termenul fiind de 15 ani, calculat de la căderea regimului comunist. Procesul, de fapt, nu s-a judecat pe fond”, spune Oana Axinia. Ultima cale de atac a lui Vasile Paraschiv este CEDO.

DISIDENT. Vasile Paraschiv nu a avut nicio șansă să demonstreze în justiția din România că a fost răpit și torturat de Securitate.

Mirela Corlățan

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/rechizitoriu-inutil-pentru-tortionarul-enoiu-899431.html>